

מיד מטאטא וטאטאה
את הקליפות, אך
בהזדמנות זו גם
נתנה למפצח אגוזים
מכה לישבן עד
שהקים צעקה גדולה.
לקקנית ששמעה זאת
ברחה מפחד לגינה,
שם היא קטפה
פרחים, ומצצה את
הצוף שלהם.
היא גם קראה למפצח
אגוזים, שבא לגינה
בפרצוף חמוץ,
והציעה גם לו מהצוף
המתוק. אבל הוא
אמר שזה לא אוכל
בשבילו, ושתשמור
את הצוף לעצמה, כי
הוא לא ישבע ממנו.
הוא מעדיף אגוזים,
ואם אינו יכול לקבל

פרק שני

בו יסופר איך התנהלו חיים של מפצח האגוזים ולקקנית אצל ההורים המאמצים

כשהקטנים נשארו לבדם, מפצח האגוזים יצא
מהפינה בה הסתתר זועף, הביט סביב
ובאחת האצטבאות גילה סל עם אגוזים. הוא
התכונן כבר לעלות לשם, אך לקקנית ניגשה
אליו ואמרה "אך, מפצח אגוזים יקירי, עזוב
זאת. אתה יכול לפול ולשבור רגליים וכשיחזור
האיש ויראה כי אכלת את האגוזים, יכעס
בוודאי מאוד."

"מילא" ענה מפצח אגוזים "אגוזים הם
טעימים ואני רוצה אותם." הוא עלה על
האצטבה, התיישב בתוך הסל והתחיל לפצח
את האגוזים בשמחה, כשהקליפות נופלות על
הרצפה.

כשהירקן ואישתו חזרו הביתה, כעסו מאוד.
האישה, שתמיד דאגה מאוד לסדר, לקחה

אותם, עדיף לו לא לאכול כלל.

אבל אז יצאה האישה מהבית ורצתה לקטוף פרחים כדי לעשות מהם זר. כשראתה את הפרחים הנבולים ואת לקקנית שעוד מחזיקה כמה מהם ביד, כעסה מאוד. היא הצטערה שהפרחים הושמדו ואפילו נתנה ללקקנית סטירה בישבן. מפצח אגוזים כעס מאוד כשראה זאת. הוא שלף את חרבו ודקר לאישה ברגליים. למזלו היו לה גרביים עבים והיא לא הרגישה אלא דקירה קלה. אחרת גם הוא בוודאי היה מקבל מכות.

כמו שהתנהל היום הראשון, כך התנהלו גם הימים הבאים. מפצח אגוזים חיפש תמיד אגוזים ואם מצא כאלה, פיצח אותם, ולא התחשב בבקשות של לקקנית שלא ירגיז את אבא המאמץ שלו. הירקן לא ידע כבר איפה להסתיר את האגוזים שלו, כדי שמפצח אגוזים שחיפש תמיד בכל פינות הבית, לא יגיע אליהם. פעם אפילו תלה אותם על וו שעל הקיר. הוא חשב שמפצח אגוזים לא יוכל לטפס על קירות. אבל על אותו הוו תלוי היה גם המעיל שלו, והקטן אחז בבד וברגליו

הדקות עלה למעלה, התיישב בסל ושוב פיצח אגוזים. האישה שמע את רעש הפיצוח וגירש אותו משם.

את לקקנית הנחמדה אהבו הוריה המאמצים יותר מאשר את המפצח אגוזים הזועף, שגרם רק צרות בבית כשלא היו לא אגוזים לפיצוח, וגם הפחיד את הלקוחות שבאו כדי לקנות אגוזים. הוא עשה להם פרצופים מפחידים ונראה כה זדוני ורע כלפי כל אלה שקנו אגוזים ולקחו אותם איתם, שהאנשים החליטו שזה גמד נפשע ולא באו יותר לבית שלהם. הירקן ראה זאת וכעס על מפצח אגוזים כל פעם יותר.

אבל לקקנית אהבה את מפצח אגוזים מאוד. הוא היה חבר מתמיד שלה גם כשההורים המאמצים יצאו מהבית. הוא היה ידידותי ונחמד כלפיה, הגן עליה כשנדמה היה שהיא בסכנה ועשה הכל כדי למצוא חן בעיניה. כשרקדה והכלבלב של הירקן עמד להסתבך בין רגליה, היה מגרש אותו תמיד. וכשירד גשם, הוא התגנב לגינה והיה מביא לה פרחים מתוקים, כדי שלא תצטרך להירטב

ולקלקל את בגדיה היפים.
פעם, כששניהם היו לבדם בבית, לקקנית
רקדה בהנאה רבה ובמקרה פגעה בכד
השמן. הכד נפל, השמן נשפך והקטנה,
בבהלה, הסתתרה אחרי התנור, כי פחדה

לנקות את הרצפה המלוכלכת. " לקקנית לא
זזה מרוב פחד, אבל מפצח אגוזים עמד ליד
השמן השפוך ולא אמר מילה. האישה חשבה
שהוא זה שהפך את הכד ונתנה לו כמה
סטירות טובות. אבל אז יצאה לקקנית
מהמחבוא שלה והסבירה שזו אשמתה.
האישה אמנם ויתרה, אבל מפצח אגוזים
קיבל כבר את העונש ולקקנית ביקשה
בדמעות שלא יכעס עליה. האיש הקטן השיב
לה בארשת פנים ידידותית וזה הגביר עוד
יותר את חיבתה אליו.

ברור שחייהם של הקטנים אצל ההורים
המאמצים לא היו טובים במיוחד, כי אלה לא
רצו לתת להם אגוזים או סוכר או פרחים עם
צוף מתוק, אבל נתנו סטירות ביד רחבה.
לעומת זאת הם התיידדו כבר מהיום הראשון
עם התרנגול והתרנגולת. התרנגול הצליח
מדי פעם לסחוב אגוזים אחדים מהסל של
הסוחר והביא אותם למפצח אגוזים. לעתים
קרובות אפשר היה לראות אותם מטיילים
ביחד בקרבת הבאר. התרנגולת עפה מדי
פעם מעל גדר הגינה כדי לקטוף כמה פרחים

מכעס של האישה. כשזו חזרה הביתה
וראתה את השמן השפוך קראה בכעס "מי
הפך את הכד? מי שפך שמן על הרצפה?
שמן הוא יקר וייקח לי הרבה עבודה כדי

עבור לקקנית. אך כשרק בעלת הבית ראתה אותה שם, זרקה עליה אבנים וגירשה אותה. היא גם החליטה להגביה את גדר הגינה, כדי שהתרנגולת לא תוכלנה לחדור אליה.

לעתים קרובות שוחחו הסוחר ואישתו על גורל הקטנים המאומצים. מפצח אגוזים לא רצה לאכול דבר מלבד אגוזים, ואלה היו הרי מיועדים למכירה. המסחר בהם לא הביא רווח רב מאז שהבחור חי בביתם. הקטן גם לא נעשה חכם יותר ולא למד כלום, כך שגם ללימודים שלו לא היה סיכוי גדול. חוץ מזה הוא לא גדל כלל ולא היה לו די כוח כדי לדחוף את מריצת הפירות, ולעזור לסוחר כשזה הלך לשוק.

גם עם לקקנית לא הלך הכל כשורה. גם היא נשארה קטנה ולא היה מה לחשוב על חתונה לאדם עשיר. בקיצור, שני האנשים היו צריכים להודות כי הילדים המאומצים גורמים יותר צרות מאשר נחת, והצטערו כבר שלקחו מהגן הקסום את האגוז ואת הביצה.

מפצח אגוזים, שלא הרגיש נוח בבית ההורים המאמצים, התחיל לחשוב על בריחה. הוא

חשב שיהיה לו נעים יותר לחיות ביער, לפחות בגלל האגוזים שצמחו שם. הוא רק פחד שלרגליו הקטנות הדרך הייתה ארוכה מדי, וגם לא ידע לאיזה כוון ללכת. הוא הלך לידידו התרנגול, הציג לו את הבעיה ושאל איך יוכל להגיע ליער. התרנגול החכם ידע לייעץ לו. גם הוא חשב פעם לברוח מערמת הזבל ולראות קצת עולם. לכן הבטיח למפצח אגוזים ללכת איתו. הוא רצה לקחת את מפצח אגוזים על גבו ולעוף ביחד ליער. ההצעה הזו מצאה מאוד חן בעיני מפצח אגוזים והוא סיפר זאת ללקקנית. היא תחילה נבהלה מאוד. היא פחדה להישאר לבדה, וגם חשבה שמסע כזה עלול להיות מסוכן, אבל היא השלימה אחרי שמפצח אגוזים הבטיח לה שיחפש מקום טוב יותר לחיות בו ויחזור כדי לקחת גם אותה לשם, כך ששניהם יוכלו שוב להיות ביחד.

גם התרנגול והתרנגולת קרקרו הרבה זמן ביניהם ובסוף הסכימו ארבעתם שהתרנגול ומפצח אגוזים יחפשו מקום מתאים ויחזרו לקת גם את לקקנית ואת התרנגולת כדי

שיוכלו לחיות שם ביחד.
למחרת התרנגול נתן קריאה קולנית, ונפנף
בכנפיו, ומפצח אגוזים עלה על גבו, החזיק
היטב בנוצות הצוואר הצבעוניות והם עפו דרך
החלון וחומת החווה לכוון היער.

